

2023. december 4. hétfő

Zsolt 10,12-18: *Állj elő, URam, emeld föl kezedet, Istenem! Ne feledkezz meg a nincstelenekről! Miért vetheti meg Istent a bűnös? Miért mondhatja magában: Nem lesz számonkérés?! Pedig te látod a vést és a bánatot, rátekintesz, és kezekben tartod. Rád bízhatja magát a gyámoltalan, az árvának te vagy a segítője.*

Lk 10, 38-42: *Amikor továbbhaladtak, betért egy faluba, ahol egy Márta nevű asszony vendégül látta. Volt ennek egy Mária nevű testvére, aki leült az Úr lábához, és hallgatta szavát. Mártát pedig teljesen lefoglalta a sokféle teendő. Ezért odajött, és így szólt:*

– Uram, nem törődsz azzal, hogy a testvérem magamra hagyott a teendőkkkel? Mondd hát neki, hogy segítsen!

Az Úr azonban így felelt neki:

– Márta, Márta, sok mindenért aggódsz és nyugtalanoksz, pedig csak egyetlen dolog fontos. Mária a jobbik részt választotta, amit nem vehetnek el tőle.

Igehirdetés: Jobb helyen nem is lehetne ez az igeszakasz, mint advent első hétfőjén. Szerintem sokan érezzük magunkat Mártának, aki sok mindenért aggódik és nyugtalanodik: még nincs meg a húzottam ajándéka, még szeretnék eljutni ide és ide, még javítani kéne ebből a tárgyból, még írni/javítani kell egy csomó dolgot. És akkor még eléd áll valaki még egy csoportból, az edzésen vagy a cserkészetben és azt kérdezi: ugye húzunk? Nem az év legnyugalmasabb időszakában vagyunk, és a mai ige, mintha csak érezné ezt, rámutat, hogy a mérgezett egér mentalitásunk csak feszültséget és a pillanat elszalasztását hozhatja magával.

Mindannyian érezzük, hogy szükségünk volna egy kis kikapcsolásra, de legtöbbször csak a közösségi média görgetéssel, sorozatnézéssel, céltalan képernyő-bambulással telik a pihenésre szánt idő, ez pedig csak még jobban leszív, kimerít minket. Ráadásul mindannyiunkra hat a kísértés: ezt ki kell bírni és majd aztán jó lesz. Még kb. két hét és jön a szünet, addig féllábon is. Márta és pont így volt: még ezt oda, azt a lepényt még megsütni, azt a tányért még eltörölni és utána, majd utána lesz időm Jézusra is figyelni.

Nagyon sok kapkodástól és és fölösleges idegeskedéstől menthet meg minket, ha tisztázzuk: mi a lényeg. Jézus így mondja: csak egyetlen dolog fontos. Ha tudom, hogy mi a lényeg, akkor az rendezi majd el a dolgok időbeosztását körülöttem. Mária példája mutatja ezt a másik utat. Paradox dolgot javasol: ha nincs időd semmire, ha kapkods, ha úgy érzed, hogy összecsapnak a fejed felett a hullámok, akkor állj meg, pontosabban, ülj le. Dobj el mindent és figyelj. Figyelj arra, aki az egésznek értelmet adhat. Figyelj a lényegre. Mit szeretnél elérni leginkább? Mi tesz majd boldoggá? Ha majd visszanezel karácsony este, akkor elégedett leszel az adventteddel? Eljutottál valahová, vagy csak céltalanul rohángáltál, amíg teljesen el nem emésztett a sok stressz és idegeskedés?

Jézus az, aki a karácsonynak értelmet ad és akiért adventi időszakot élünk. Mária érezte Jézus jelenlétének fontosságát, és nem akart mást, csak ezt megélni. Hogyan lehetünk elég bátrak erre a megállásra? Mit kell tennünk. Összeszedtem egy pár dolgot, ami nekem bevált:

- Számolj le a múlt démonaival, tarts bűnbánatot, gyónj meg (kinek-kinek felekezete és hite szerint), és kezdj tiszta lappal!
- Éld meg a jelent, bárkivel is beszélgetsz éppen, vagy bárhol vagy, figyelj úgy, mintha Jézusra figyelnél! Nagyon sokszor nem sikerül, de amikor igen, akkor ezerszeresen megtérül. Hirtelen a valóságban leszel.
- Ha pihensz, akkor pihenj, ne görgess, ne képernyő előtt legyél: sétálj, olvass igét, imádkozz, lélegezz, vagyis legyél jelen önmagad számára a pihenésben is!
- Élj a lehetőségekkel, menj roraterá, menj adventi készületre, gyertyagyújtásra, készíts adventi koszorút és üljetek le köré otthon esténként. Ne várj másra, kezd te, és majd csatlakozik, aki akar.

Nem kellene nagy dolgok, Isten a kis „odaüléseinket” is megjutalmazza és betölti. De csak akkor tud betölteni az ajándékaival, ha elérhető vagy, ha jelen vagy az Ő számára. Legyen így!